

Voorbij het stille sterven,
wanneer het zonnelied trompettert
in een bed Narcissen, de zon
lachend in het woelig water zwemt.
En kinderen knielen vol verbazen
bij de zachte tinten in het gras.

Overal ontluikt de liefde.
Gelovig roepen levenden
overlevenden aan.
In dit vroege uur
vangt de bruiloft aan
van alle zielen.

Geluksvogels willen zweven,
slavenkinderen voelen zich
opgezweept om op te staan.
Alle bloed is vol hunkering
naar leven - ons lichaam
roept om voortbestaan.

Zware stenen rollen
als bergen ongeloof
weg van het graf
als Jezus zegt :
dit is verrijzen,
geloof je ogen maar.

God ontwaakt
uit onze slaap
en wekt ons
in het pasgeboren licht.
Het is Pasen :
God is opgestaan!

Het vroege uur

Weer staat de Camelia in bloei.
Er hangt een lied in het hoge
rijzen van een populier waar
de grote lijster melodiëert.
En er danst een citroenvlinder
voor het zolderraam.

Vruchtvlees barst uit de bloesems.
Een losgebroken hond stoeit
met de bomen in het park.
Luid zingt een Marokkaan
midden op straat de burens
wakker uit een diepe slaap.

